

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 111.942 van 28 oktober 2002
in de zaak A.115.798/XIV-8214.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat K. VAN DE SIJPE,
 kantoor houdende te 9100 SINT-NIKLAAS,
 Prinses Josephine Charlottelaan 71

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 30 december 1975 en van Russische nationaliteit, op 21 januari 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2001 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 3 oktober 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij op dezelfde datum ter kennis gebracht;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 31 januari 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 18 september 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 23 oktober 2002 om 10.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat G. VAN GRIEKEN die, loco Advocaat K. VAN DE SIJPE, verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur J. JANS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 30 augustus 2001 en verklaart zich op dezelfde dag vluchteling.

1.2. Op 3 oktober 2001 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 21 december 2001 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal is als volgt gemotiveerd :

“(…)

Op basis van de elementen uit uw dossier, bevestig ik de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse zaken waarbij u het verblijf op het grondgebied werd geweigerd.

Steunend op artikel 52 van de vreemdelingenwet meen ik dat uw asielaanvraag kennelijk ongegrond is. De motieven waarop ik mijn beslissing baseer, vindt u op de volgende pagina's.

Ik meen bovendien dat u in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat u ontvlucht bent, en waar volgens uw verklaring, uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren.

(…)

Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

U, een Russisch staatsburger van Russische origine maar met laatste wettelijke verblijfplaats in Moldavië, verklaart verscheidene problemen te hebben gehad omdat uw echtgenoot zijn militaire dienst niet wou vervullen in Tsjetsjenië. Op 27 augustus 2001 verliet u Moldavië, vergezeld van uw echtgenoot, S. O. (O.V. 5.128.056) en uw minderjarige zoon. Op 30 augustus 2001 kwam u aan in België waar u dezelfde dag asiel vroeg. U bent niet in het bezit van een

geldig identiteitsdocument maar beschikt wel over een verlopen Moldavische identiteitskaart, een geboorteakte en een bewijs dat u het Russisch staatsburgerschap bezit.

Volgens de verklaringen die u aflegde voor het Commissariaat-Generaal op 7 november 2001, ontving uw man in april 2001 een convocatie van het Russische militaire commissariaat voor het vervullen van zijn militaire dienst. De militaire instanties zeiden dat uw man op 30 april 2001 naar Moskou moest vertrekken voor een opleiding maar in plaats daarvan brachten ze hem zonder zijn toestemming naar Tsjetsjenië. Toen u gedurende enige tijd niets van hem vernam, contacteerde u het militair commissariaat maar daar zei men u dat alles normaal verliep. U wist niet dat uw man zich in Tsjetsjenië bevond. Later vernam u dat uw man in Tsjetsjenië probeerde duidelijk te maken dat hij niet wou vechten en dat hij daardoor problemen kreeg in het leger. Hij werd hiervoor fysiek afgestraft en bespot. Daarom besloot hij zijn basis in Tsjetsjenië te ontvluchten en terug te keren naar Tiraspol. Enkele dagen vóór zijn aankomst in Tiraspol werd u opgezocht door twee mannen van de Binnenlandse Diensten. Ze kwamen informeren naar uw man en zeiden dat ze het vermoeden hadden dat hij gedeserteerd was. Later waarschuwde de wijkagent u dat u problemen zou krijgen indien u iets zou verbergen voor de autoriteiten. Op 17 augustus 2001 kwam uw man aan in Tiraspol. Hij logeerde sindsdien bij een vriend. Zijn vriend S. zocht uit wat jullie konden doen om problemen met de autoriteiten te vermijden. Omdat jullie geen oplossing voor jullie problemen zagen, besloten jullie het land te verlaten en naar België te vertrekken.

Uit uw verklaring blijkt dat u uw asielaanvraag volledig steunt op de motieven aangebracht door uw man ter staving van zijn asielrelaas. U kende persoonlijk nooit problemen en bent gevlucht omwille van de problemen van uw man. Wat betreft het door hem ingestelde dringende beroep werd een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen. Derhalve dient ook voor u een bevestigende beslissing te worden genomen.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Conventie van Genève van 28 juli 1951, worden vastgesteld. De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten (geboorteakte, verlopen identiteitskaart, bewijs van Russisch staatsburgerschap, huwelijksakte, geboorteakte zoon) wijzigen hetgeen hiervoor werd uiteengezet niet omdat ze enkel identiteits- en biogegevens van u en uw gezin bevatten, waar niet aan wordt getwijfeld.

(...).

2.1. Overwegende dat verzoekster twee middelen aanvoert die samengeno- men als volgt luiden:

“Verzoekster put een eerste middel uit de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het algemeen rechtsbeginsel dat zegt dat elke beslissing materieel gemotiveerd moet zijn, doordat de beslissing van het Commissariaat-generaal niet afdoende gemotiveerd is om een verzoek tot verblijf uitgaande van een persoon die voldoet aan de voorwaarden van de conventie van Genève, te weigeren.

Artikel 1, A, 2 van de Conventie van Genève definieert de vluchteling als volgt: “de persoon die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het grondgebied van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die (de) bescherming van dat land niet kan, of uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen...”.

Verzoekster als echtgenote van S. O. voldoet volledig aan de drie aangegeven gronden (de vrees voor vervolging omwille van zijn “anders-zijn”), en heeft derhalve haar relaas weergegeven.

In het algemeen kan worden gesteld dat de overheid haar beslissingen moet baseren op feiten die een determinerende invloed op de uiteindelijke beslissing hebben. Welke nu precies die feiten zijn, dient te worden opgemaakt uit het doel en de strekking van de wettelijke en reglementaire bepalingen die de materie beheersen. (A. VAN MENSEL, “De uitdrukkelijke motiveringsplicht”, in X., De doorwerking van het publiekrecht in het privaatrecht, Gent, Mys & Breesch, 1997, p. 213, nr. 253).

Het doel en de strekking van de Conventie van Genève bestaat erin personen bescherming te verlenen, die in hun land vervolgd worden door de autoriteiten wegens hun “anders-zijn”.

Verzoekster en haar man zijn zulke personen, en de feiten die zij heeft aangebracht om haar relaas te staven, dienen dan ook in de zin van de Conventie van Genève te worden gelezen.

a. DE VREES

Verzoeksters echtgenoot vreest wanneer hij zou worden teruggestuurd, de gevolgen te dragen van zijn desertie uit het Russische leger.

Aldus heeft verzoeksters echtgenoot twee opties bij terugkeer naar zijn land van herkomst: de gevangenis of alsnog het Russische leger. En zodra zijn legerdienst er over enige jaren op zit - zo hij deze zou overleven -, dient hij sowieso zijn gevangenisstraf uit te zitten.

Onderstreept dient (te worden) dat verzoeksters echtgenoot binnen zijn regiment de enige niet-beroepsmilitair was, die zoals later bleek, met een smoesje (“u mag naar Moskou voor uw

legerdienst") naar het bloedige front in Tsjetsjenië werd gestuurd. Dat het Russische leger niet terugdeinst voor mensonterende praktijken mag genoegzaam blijken uit het relaas van verzoekster en haar echtgenoot (ketting van afgesneden mensenoren).

b. VOOR VERVOLGING

Verzoeksters echtgenoot zal worden vervolgd wegens desertie uit het Russisch leger. Er hangt hem een gevangenisstraf van 5 tot 10 jaar boven het hoofd. De redenen die ten grondslag lagen en liggen aan zijn dienstweigering maken zoals infra uiteengezet duidelijk een grond uit zoals bepaald in de hogergenoemde Conventie.

c. OMWILLE VAN ZIJN ANDERS-ZIJN

Met name op grond van zijn politieke overtuiging dat een conflict op vreedzame wijze langs democratische weg dient te worden beslecht, en niet via een vele mensenlevens kostende oorlog, deserteerde verzoeksters echtgenoot uit het Russische leger in Tsjetsjenië.

Ingevolge de dreiging opnieuw naar het front gedwongen te worden, zoniet een gevangenisstraf van 5 à 10 jaar uit te moeten zitten, verkoos verzoekster en haar gezin te vluchten naar België.

De problematiek van verzoeksters echtgenoot is geenszins te catalogeren onder de noemer feiten van gemeen recht, zoals het CGVS doet. Het behoeft geen betoog dat de legerofficier, wanneer hij haar echtgenoot liet afranselen, handelde in uitvoering van algemene orders van hogerhand.

Verzoekster en haar echtgenoot waren getuige van de oorlog in Moldavië van 1992 en konden aldus aan den lijve ondervinden dat de oorlog niet de juiste weg was. Verzoeksters echtgenoot stelt zich resoluut op het standpunt dat de oorlog in Tsjetsjenië niet zijn oorlog is, hij wenst niet te vechten of te doden. Eén en ander brengt met zich (mee) dat hij net als verzoekster de politieke opvatting van de Russische regering in de persoon van Poetin niet deelt. Verzoeksters echtgenoot is met name van oordeel dat dergelijk conflict, als er überhaupt een oorlog zou dienen gevoerd te worden, via een beroepsleger dient aangepakt en niet via vrijwilligers (zoals hijzelf als enige binnen zijn eenheid).

Het is dan ook duidelijk dat haar man op basis van zijn politieke overtuiging uit het leger deserteerde. Verzoeksters man verzet zich niet tegen de notie dienstplicht op zich, doch het feit dat hij deze diende te vervullen in oorlogsgebied en gepaard gaande met wreedheden noopte hem tot desertie omwille van zijn hoger omschreven politieke overtuiging terzake.

Het tweede en laatste middel van verzoekster bestaat uit de schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 en de algemene rechtsbeginselen der zorgvuldigheid en de motiveringsplicht, doordat het ingeroepen gebrek in de motivering van haar mans asielaanvraag een miniem karakter vertoont.

Het Commissariaat-generaal acht het ongeloofwaardig dat haar echtgenoot niet kan aangeven waar precies in Tsjetsjenië hij is geland en waar hij gekazerneerd was.

Verzoeksters man heeft op het CGVS verklaard dat hij in de nabijheid van het stadje STARA SOENCHA gekazerneerd was. Bepaalde soldaten vermeldde dit stadje geregeld omdat ze er zaken gingen aankopen. Waar de kazerne zich precies bevond kan hij echter niet zeggen. Wanneer hij zich verplaatste was hij steeds vergezeld van hoge(re) officieren die de kaarten en documenten voor zich hielden.”;

2.2. Overwegende dat de Conventie van Genève aan de verdragsluitende staten een ruime appreciatiebevoegdheid geeft, meer in het bijzonder voor wat betreft de organisatie van een procedure met betrekking tot het onderzoek naar de ontvankelijkheid van een asielaanvraag; dat van deze bevoegdheid door de Belgische wetgever werd gebruik gemaakt middels artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet); dat artikel 52 van de Vreemdelingenwet aan de Commissaris-generaal de mogelijkheid biedt een asielaanvraag onontvankelijk te verklaren op grond van een aantal criteria en de verblijfsweigering genomen door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken te bevestigen; dat één van de onontvankelijkheidsgronden de “kennelijke ongegrondheid” is; dat een asielaanvraag kennelijk ongegrond is omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging; dat de Commissaris-generaal in casu tot de kennelijke ongegrondheid heeft besloten omdat verzoekster haar asielaanvraag volledig steunt op de motieven aangebracht door haar echtgenoot ter staving van zijn asielrelaas; dat

verzoekster nooit persoonlijk problemen kende, en gevlucht is omwille van de problemen van haar echtgenoot; dat wat het door hem ingestelde dringend beroep betreft, een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf werd genomen, en derhalve ook ten aanzien van verzoekster een bevestigende beslissing dient te worden genomen;

Overwegende dat verzoekster in sé de motieven van de beslissing van haar echtgenoot aanvecht; dat in verband met deze beslissing het volgende werd overwogen; dat verzoekster en haar echtgenoot menen te voldoen aan de criteria van de Conventie van Genève en stellen dat hij, indien hij wordt teruggestuurd naar zijn land van herkomst, de gevolgen zal moeten dragen van zijn desertie uit het Russische leger, en een gevangenisstraf van vijf à tien jaar riskeert; dat de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing met betrekking tot haar echtgenoot vaststelt dat de argumenten die hij aanbrengt om zijn militaire dienstplicht niet voort te zetten niet van die aard zijn om als desertie in de zin van de Conventie van Genève te kunnen worden beschouwd; dat verzoeksters echtgenoot immers verklaarde geen bezwaar te hebben tegen het vervullen van zijn dienstplicht, maar enkel verontrust was door het feit dat hij naar een plaats ver van huis of naar een oorlogsgebied zoals Tsjetsjenië zou worden gestuurd, en vond dat conflicten op een andere manier dan met gewapend geweld dienen te worden opgelost; dat het loutere feit dat haar echtgenoot niet akkoord ging met de gevoerde Russische politiek in Tsjetsjenië onvoldoende is om als gewetensbezwaar in aanmerking te worden genomen; dat de Commissaris-generaal hieruit derhalve terecht afleidt dat deze redenen niet aantonen dat verzoeksters echtgenoot deserteerde omdat hij gewetensbezwaarde is; dat de Commissaris-generaal bovendien terecht vaststelt dat desertie een misdrijf van gemeen recht is, waarvoor de echtgenoot van verzoekster in de Russische Federatie de normale rechtsgang moet doorlopen; dat verzoeksters echtgenoot bovendien zowel tijdens de verhoren op de Dienst Vreemdelingen-zaken en op het Commissariaat-generaal als in zijn verzoekschrift toegeeft dat hij het misdrijf van desertie heeft gepleegd, en er zich van bewust is dat het een daad betreft waardoor hij gerechtelijke vervolging riskeert; dat verzoekster en haar echtgenoot echter geen elementen aanvoeren die erop zouden wijzen dat een dergelijke zaak arbitrair zou worden behandeld door de Russische autoriteiten of dat hij een oneerlijk proces zou krijgen; dat verzoekster en haar echtgenoot aanvoeren dat hij als enige niet-beroepsmilitair binnen zijn regiment met een smoes naar het bloedige front in Tsjetsjenië werd gestuurd; dat dit echter niet blijkt uit zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingen-zaken noch uit die op het Commissariaat-generaal; dat verder in de beslissing van haar echtgenoot wordt vastgesteld dat hij geen enkel document voorlegt ter staving van zijn verklaringen in verband met zijn legerdienst en de daaruit voortvloeiende beweerde problemen; dat verzoekster deze vaststelling niet betwist; dat de Commissaris-generaal bovendien vaststelt dat het ongeloofwaardig is dat verzoeksters echtgenoot effectief naar Tsjetsjenië werd gestuurd, vermits hij niet weet waar hij in Tsjetsjenië is geland, noch waar hij zich in Tsjetsjenië bevond; dat daargelaten de vraag of deze vaststelling al dan niet relevant is voor de beoordeling van de asielaanvraag van verzoekster en haar echtgenoot, blijkt dat de Commissaris-generaal op basis van de overige

motieven op goede gronden kon besluiten dat het door verzoeksters echtgenoot ingeroepen feit van desertie een gemeenrechtelijk misdrijf uitmaakt, en in de gegeven omstandigheden niet onder de Conventie van Genève ressorteert; dat de aangevoerde middelen niet gegrond zijn;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op achtentwintig oktober tweeduizend en twee, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.